

संकल्प, संस्कार, सम्बन्ध, बोली र कर्ममा नवीनता ल्याऊ

आज नयाँ दुनियाँका, नयाँ रचनाका रचयिता बाबाले आफ्ना नयाँ दुनियाँका अधिकारी बच्चाहरूलाई अर्थात् नयाँ रचनालाई देखिरहनु भएको छ। नयाँ रचना सदा नै प्यारो लाग्छ। दुनियाँको हिसाबले पुरानो युगमा नयाँ वर्ष मनाउँछन्। तर तिमीहरूले नयाँ रचनाको नयाँ युगको, नयाँ जीवनको अनुभूति गरिरहेका छौ। सबै नयाँ भयो। पुरानो समाप्त भएर नयाँ जन्म, नयाँ जीवन प्रारम्भ भयो। जन्म नयाँ भएपछि जन्मबाट जीवन स्वतः नै बदलिन्छ। जीवन बदलिनु अर्थात् संकल्प, संस्कार, सम्बन्ध सबै बदलियो अर्थात् नयाँ भयो। धर्म नयाँ, कर्म नयाँ। तिमीहरूले केवल वर्ष नयाँ भन्छन्। तर तिमीहरू सबैको लागि सबै नयाँ भयो। आजको दिन अमृतबेलादेखि नयाँ वर्षको बधाई त दियो तर केवल मुखले दियो मनले पनि? नवीनताको संकल्प गर्यौ? यी विशेष तीन कुराको नवीनताको संकल्प गर्यौ? संकल्प, संस्कार र सम्बन्ध। संस्कार र संकल्प नयाँ अर्थात् श्रेष्ठ बने? नयाँ जन्म, नयाँ जीवन भएर पनि अहिलेसम्म पुरानो जन्म अथवा जीवनका संकल्प, संस्कार रहेका त छैनन्? यदि यी तीनै कुरा मध्यबाट कुनै पनि कुरामा अंशमात्र पनि पुरानोपन रहेको छ भने त्यो अंशले नयाँ जीवनको, नयाँ युगको, नयाँ सम्बन्धको, नयाँ संस्कारको सुख वा सर्व प्राप्तबाट बञ्चित गरिदिन्छ। कति बच्चाहरूले बापदादाको अगाडि यस्ता आफ्ना मनका कुरा रूह-रूहानमा भनिरहन्छन्। बाहिर भन्दैनन्। बाहिरबाट त कसैले कस्तो छ भनेर सोधेमा सबैले यही भन्छन्- धेरै राम्रो छ किनकि सम्झन्छन्- बाहरयामी आत्माले भित्रको कुरा के बुझ्छन् र। तर बाबासँग रूह-रिहानमा लुकाउन सक्दैनन्। आफ्नो मनको कुरामा यो अवश्य भन्छन्- ब्राह्मण त बनियो, शूद्रपनबाट किनारा गरियो तर जुन ब्राह्मण जीवनको महानता, विशेषता, सर्वश्रेष्ठ प्राप्तिको वा अतीन्द्रिय सुखको, फरिश्तापनको डबल लाइट जीवनको यस्तो विशेष अनुभव जति हुन पर्ने हो त्यति हुँदैन। जुन वर्णन यो श्रेष्ठ युगको श्रेष्ठ जीवनको छ त्यस्तो अनुभव, त्यस्तो स्थिति धेरै कर्म समय हुन्छ। यसको कारण के हो? ब्राह्मण बनेर पनि ब्राह्मण जीवनको अधिकारको अनुभव हुँदैन, किन? हौ राजाका बच्चा तर संस्कार भिखारीपनको छ भने त्यस्तालाई के भन्ने? राजकुमार भन्ने! यहाँ पनि नयाँ जन्म, नयाँ ब्राह्मण जीवन भयो तर फेरि पनि पुरानो संकल्प वा संस्कार निस्कियो वा कर्ममा आयो भने के त्यस्तालाई ब्रह्माकुमार भनिन्छ? वा आधा शूद्रकुमार र आधा ब्रह्माकुमार भन्ने। ड्रामामा एउटा खेल देखाउँछन् नि- आधा सेतो र आधा कालो। संगमयुग यस्तोलाई त सम्झेका छैनौ! संगमयुग अर्थात् नयाँ युग। नयाँ युग भएकाले सबैथोक नयाँ।

बापदादाले आज सबैको आवाज सुनिरहनु भएको थियो- नयाँ वर्षको बधाई छ भनिरहेको। काँड पनि पठाउँथ्यौ, पत्र पनि लेख्दथ्यौ तर भन्नु र गर्नु दुवै समान हुन्छ? बधाई त दियो धेरै राम्रो गर्यौ। बापदादाले पनि बधाई दिनुहुन्छ। बापदादाले पनि भन्नुहुन्छ- सबैको मुखको बोलीमा अविनाशी भवको वरदान होस्। तिमीहरूले भन्छौ नि- मुखमा गुलाब, बापदादाले भन्नुहुन्छ- मुखको बोलीमा अविनाशी वरदान होस्। आजबाट केवल एक शब्द याद राख्नु- “नयाँ”। जुन पनि संकल्प गर्छौ, बोली बोल्छौ, कर्म गर्छौ यही जाँच गर अनि याद गर- के नयाँ छ? यही पोतामेल, हिसाब, रजिस्टर आजदेखि सुरु गर। दीपमालामा हिसाब खातामा के गर्छन्? स्वास्तिका निकाल्छन् नि मतलब गणेश। चारै युगमा बिन्दु अवश्य लगाउँछन्। किन लगाउँछन्? कुनै पनि कार्यको प्रारम्भ गर्ने समयमा स्वास्तिका वा गणेशाय नमः अवश्य भन्छन्। यो कसको यादगार हो? स्वास्तिकालाई पनि गणेश किन भन्छन्? स्वास्तिका स्वस्थितिमा स्थित हुने र पूरा रचनाको ज्ञानको निशानी हो। गणेश अर्थात् ज्ञानी। स्वास्तिकाको एउटै चित्रमा पूरा ज्ञान समाहित छ। ज्ञानीको स्मृतिको यादगारमा गणेश वा स्वास्तिका देखाउँछन्। यसको अर्थ के भयो? कुनै पनि कार्यको सफलताको आधार हो- ज्ञान अर्थात् समझ, ज्ञान स्वरूप बन्न। ज्ञान स्वरूप समझदार बन्यौ भने हरेक कार्य श्रेष्ठ र सफल हुन्छ नै। तिमीहरूले त केवल कागजमा यादगारको निशानी लगाइदिन्छन् तर तिमी ब्राह्मण आत्माहरूले स्वयं ज्ञानी बनेर हर संकल्प गर्यौ भने संकल्प र सफलता दुवै साथ-साथै अनुभव गर्नेछौ। त्यसैले आजबाट यो दृढ संकल्पको रङ्गद्वारा आफ्नो जीवनको हिसाब खातामा हर संकल्प र संस्कार नयाँ हुनु नै छ। हुन्छ, यो पनि होइन। हुनु नै छ। स्वस्थितिमा स्थित भएर श्रीगणेश बन अर्थात् आरम्भ गर। स्वयं श्रीगणेश बनेर आरम्भ गर। यस्तो नसोच- यस्तो त भइ नै रहन्छ। संकल्प धेरै पटक गर्छौ, तर अब संकल्प दृढ होस्। जसरी जगमा सिमेन्ट आदि राखेर मजबुत बनाइन्छ नि। यदि बालुवाको जग बनायौ भने कति समय चल्छ

र? त्यसैले जुन समयमा संकल्प गर्छौं त्यस समयमा भन्छौं गरेर हेरौंला, जति हुन सक्छ गरौंला। अरुले पनि त यस्तै गर्छन्। यस्तो सोचेर बालुवा मिसाइदिन्छौं। त्यसैले जग पक्का हुँदैन। अरूलाई हेर्न सजिलो छ। आफूलाई हेर्न मेहेनत लाग्छ। यदि अरूलाई हेर्न चाहन्छौं, आदतले मजबुर छौं भनें ब्रह्मा बाबालाई हेर। उहाँ पनि त अरू हुनु भयो नि, त्यसैले बापदादाले दीपावलीको पोतामेल हेर्नु भयो। पोतामेलमा विशेष कारण देखे— ब्राह्मण भएर पनि ब्राह्मण जीवनको अनुभूति नहुनु। जति हुनु पर्ने हो त्यति छैन। यसको विशेष कारण हो— परदृष्टि, परचिन्तन, परपन्थमा जानु हो। परिस्थितिको वर्णन र चिन्तनमा धेरै रहन्छन्। त्यसैले स्वदर्शन चक्रधारी बन। स्वबाट पर समाप्त हुन जान्छ। जसरी आज नयाँ वर्षको सबैले मिलेर बधाई दियो, त्यसैगरी हरेक दिन नयाँ दिन, नयाँ जीवन, नयाँ संकल्प, नयाँ संस्कार स्वतः नै अनुभव गर्नेछौं। मनबाट हर घडी बाबा प्रति, ब्राह्मण परिवार प्रति बधाईको शुभ उमंग स्वतः नै उत्पन्न भइरहने छ। सबैको दृष्टिमा बधाई र शुभकामनाको लहर हुनेछ। त्यसैले आजको बधाई शब्दलाई अविनाशी बनाऊ। बुझ्यौ? मानिसहरूले पोतामेल राख्छन्। बाबाले पनि पोतामेल हेर्नु भयो। बापदादालाई बच्चाहरू माथि दया लाग्छ— यति सारा मिल्दा पनि अधुरो किन लिन्छन्? नाम चाहिँ नयाँ ब्रह्माकुमार वा कुमारी अनि काम भने मिसिएको किन हुन्छ? दाताका बच्चा हौं, विधाताका बच्चा हौं, वरदाताका बच्चा हौं। त्यसैले अब नयाँ वर्षमा के याद राख्छौं? सबै कुरा नयाँ गर्नु छ अर्थात् ब्राह्मण जीवनको मर्यादाको सबै नयाँ गर्नु छ। नयाँको अर्थ कुनै मिलावट नगर्नु हो। चलाख पनि धेरै बनेका छौं नि। बाबालाई पनि पढाउँछन्। कति बच्चाहरूले भन्छन्— बाबाले भन्नु भएको थियो नि नयाँ गर्नु छ, त्यसैले यो नयाँ हामीले गरिरहेका छौं। तर ब्राह्मण जीवनको मर्यादा प्रमाण नयाँ होस्। मर्यादाको रेखा त ब्राह्मण जीवन, ब्राह्मण जन्मदेखि नै बापदादाले दिइसक्नु भएको छ। बुझ्यौं नयाँ वर्ष कसरी मनाउनु छ? सुनाएँ नि— १८ अध्याय सुरु भइरहेको छ।

गोल्डन जुबली भन्दा पहिला विश्वविद्यालयको गोल्डन जुबली हो। यस्तो नसम्झ— केवल ५० वर्ष भएकाको गोल्डन जुबली हो। तर यो ईश्वरीय कार्यको गोल्डन जुबली हो। स्थापनाको कार्यमा जति पनि सहयोगी बनेका छन्, चाहे ५० वर्षका हुन्, २ वर्षकाले पनि त आफूलाई ब्रह्माकुमार भन्छन् नि वा अरू कुनै नाम भन्छन्? त्यसैले यो ब्रह्माद्वारा ब्राह्मणहरूको रचनाको गोल्डन जुबली हो, यसमा सबै ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारीहरू छन्। गोल्डन जुबलीसम्ममा आफूमा गोल्डन एजेड अर्थात् सतोप्रधान संकल्प, संस्कार ल्याउनु छ। यस्तो गोल्डन जुबली मनाउनु छ। यो त निमित्त मात्र रसम-रिवाजको हिसाबले मनाउँदै छौं तर वास्तविक गोल्डन जुबली भनेको गोल्डन एजेड बन्ने जुबली हो। कार्य सफल भयो अर्थात् कार्य अर्थ निमित्त आत्माहरू सफलता स्वरूप बन्यौं। अझै पनि समय बाँकी छ। यी ३ महिना भित्र दुनियाँको मञ्च अगाडि भिन्न किसिमको गोल्डन जुबली मनाएर देखाऊ। दुनियाँले सम्मान दिन्छन् र यहाँ समान अवस्थाको प्रत्यक्षता गर्नु छ। सम्मान दिनको लागि जे पनि गर्छौं, यो त निमित्त मात्र हो। वास्तविकता दुनियाँको अगाडि देखाउनु छ। हामी सबै एक हौं, एकका हौं, एकरस स्थितिवाला हौं। एकको लगनमा मग्न रहेर एकको नाम प्रत्यक्ष गर्नेवाला, यस्तो न्यारा र प्यारा गोल्डन स्थितिको झण्डा लहराऊ। गोल्डन दुनियाँका दृश्यहरू तिम्रा नयनद्वारा, बोल र कर्मद्वारा स्पष्ट देखिऊन्। यस्तो गोल्डन जुबली मनाऊ। अच्छा—

यस्ता सदा अविनाशी बधाईका पात्र श्रेष्ठ बच्चाहरूलाई, आफ्ना हर संकल्प र कर्मद्वारा नयाँ दुनियाँको साक्षात्कार गराउने बच्चाहरूलाई, आफ्नो गोल्डन एजेड स्थितिद्वारा गोल्डन दुनियाँ आयो कि आयो, यस्तो शुभ आशाको दीपक विश्वका आत्माहरूमा जगाउने, सदा चम्किला सिताराहरूलाई, सफलताका दीपकहरूलाई दृढ संकल्पद्वारा नयाँ जीवनको दर्शन गराउने दर्शनीयमूर्त बच्चाहरूलाई बापदादाको याद-प्यार, अविनाशी बधाई एवं अविनाशी वरदानको साथमा नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पदयात्रीहरूसँग तथा साइकल यात्रीहरूसँग अव्यक्त बापदादाको भेटघाटः—

यात्राद्वारा सेवा त सबैले गर्यौं। जुन पनि सेवा गर्यौं त्यो सेवाको प्रत्यक्ष फल पनि अनुभव गर्यौं। सेवाको विशेष खुशी अनुभव गरेका छौं नि। पदयात्रा त गर्यौं, सबैले तिम्रीहरूलाई पदयात्रीको रूपमा देखे। अब रूहानी यात्रीको रूपमा देखिनु। सेवाको रूपमा त देखे तर अब यी बेग्लै किसिमको यात्रा गराउने अलौकिक यात्री हुन्— यो अनुभव होस्। जसरी यो सेवामा लगनले सफलता पायौं त्यसैगरी अब रूहानी यात्रामा सफल हुनु छ। मेहेनत गर्छन्, धेरै राम्रो सेवा गर्छन्, राम्रो सुनाउँछन्, यिनीहरूको जीवन धेरै राम्रो छ— यो त भयो। तर अब यस्तो जीवन बनाउन थालुन्। यस्तो अनुभव गरून्— यो जीवन भन्दा राम्रो त कुनै जीवन हुँदै हुँदैन। त्यसैले रूहानी यात्राको लक्ष्य राखेर

रूहानी यात्राको अनुभव गराऊ। बुझ्यौं के गर्नु छ? हिँडा-डुल्दा यस्तो देखुन्- यिनीहरू साधारण होइनन्। यिनीहरू रूहानी यात्री हुन्। त्यसैले के गर्नु छ? स्वयं पनि यात्रामा रहने गर र अरूलाई पनि यात्राको अनुभव गराऊ। पद-यात्राको अनुभव गरायौं, अब फेरि शतापनको अनुभव गराऊ। अनुभव गरून्- यिनीहरू यस पृथ्वीका होइनन्। यिनीहरू फेरि शता हुन्। यिनीहरूको पाउ जमीनमा छैन। दिन प्रतिदिन उड्ती कलाद्वारा अरूलाई उडाउनु। अहिले उडाउने समय हो। हिँडाउने समय होइन। हिँड्नुमा समय लाग्छ तर उड्नुमा समय लाग्दैन। आफ्नो उड्ती कलाद्वारा अरूलाई पनि उडाऊ। बुझ्यौं? यसरी दृष्टिद्वारा, स्मृतिद्वारा सबैलाई सम्पन्न बनाउँदै जाऊ। उनीहरूले सम्झिऊन्- हामीलाई केही मिलेको छ। भरपुर भएका छौं। खाली थियौं, भरपुर भयौं। जहाँ प्राप्ति हुन्छ त्यहाँ सेकेण्डमा समर्पण हुन्छन्। तिमीहरूलाई प्राप्ति भयो त्यसैले त छोड्यौं नि। राम्रो लाग्यो अनुभव गर्यौं तब छोड्यौं नि। त्यसै त छोडेनौं। यसरी नै अरूलाई पनि प्राप्तिको अनुभव गराऊ। बुझ्यौं! बाकी राम्रो छ। जुन पनि सेवामा दिन बितायौं, त्यो आफ्नो लागि पनि, अरूको लागि पनि श्रेष्ठ बनायौं। उमंग-उत्साह राम्रो रह्यो। रिजल्ट ठीक रह्यो नि। रूहानी यात्रा सदा रह्यो भने सफलता पनि सदा रहन्छ। यस्तो होइन पदयात्रा पूरा गर्यौं अनि सेवा पनि पूरा भयो। फेरि जस्ताको त्यस्तै। होइन। सदा सेवाको क्षेत्रमा, सेवा विना ब्रह्मण रहन सक्दैनन्। केवल सेवाको पार्ट बदलिन्छ। सेवा त अन्त्यसम्म गर्नु छ। यस्ता सेवाधारी हौं नि वा तीन महिना दुई महिनाका सेवाधारी हौं! सदाका सेवाधारी सदा उमंग-उत्साहमा रहन्छन्। ड्रामामा जुन पनि सेवाको पार्ट मिल्छ त्यसमा विशेषता भरिएको हुन्छ। हिम्मतद्वारा मदतको अनुभव गर्यौं। स्वयंद्वारा बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने श्रेष्ठ संकल्प रह्यो किनकि जब प्रत्यक्ष गर्ने छौं तब यो पुरानो दुनियाँको समाप्त हुनेछ, आफ्नो राज्य आउने छ। बाबालाई प्रत्यक्ष गर्नु अर्थात् आफ्नो राज्य ल्याउनु। आफ्नो राज्य ल्याउनु छ भन्ने यो उमंग-उत्साह सदा रहन्छ नि! जसरी विशेष कार्यक्रममा उमंग-उत्साह रह्यो, त्यसैगरी सदा संकल्पको पनि उमंग-उत्साह रहोस्। बुझ्यौं!

पाटीहरूसँग:- सुनेका त धेरै छौं। अब त्यही सुनेको कुरालाई समाहित गर्नु छ किनकि जति समाहित गर्छौं त्यति बाबा समान शक्तिशाली बन्छौं। मास्टर हौं नि! त्यसैले बाबा जसरी शक्तिशाली हुनुहुन्छ त्यस्तै तिमी मास्टर सर्वशक्तिमान् अर्थात् सर्व शक्तिलाई समाहित गर्ने र बाबा समान बन्नेवाला हौं नि। बाबा र बच्चाहरूमा जीवनको आधारमा अन्तर नदेखियोस्। जसरी ब्रह्मा बाबाको जीवन देख्यौं, त्यस्तै ब्रह्मा बाबा र बच्चाहरू समान देखिऊन्। साकारमा त ब्रह्मा बाबा कर्म गरेर देखाउन निमित्त बन्नुभयो नि। त्यसैगरी समान बन्नु अर्थात् मास्टर सर्वशक्तिमान् बन्नु। त्यसैले सर्वशक्तिहरू छन् त? धारणा त गरेका छौं तर प्रतिशतमा छ। जति हुन पर्ने हो त्यति छैन। सम्पन्न छैनौं। बन्नु त सम्पन्न छ नि! त्यसैले प्रतिशतलाई बढाऊ। शक्तिलाई समयमा कार्यमा लगाऊ त्यसैमा नम्बर मिल्छ। यदि समयमा कार्यमा आउँदैन भने के भनिन्छ? भएर पनि नभएको नै भनिन्छ किनकि समयमा काममा आएन। त्यसैले जाँच गर- समय प्रमाण जुन शक्तिको आवश्यकता हुन्छ त्यसलाई कार्यमा लगाउन सक्छु? बाबा समान मास्टर सर्वशक्तिमान् भएको प्रत्यक्ष रूपमा विश्वलाई देखाउनु छ। तब मात्रै विश्वले मान्ने छ- हौं सर्वशक्तिमान् प्रत्यक्ष भइसक्नु भएको छ। यही लक्ष्य छ नि! अब हेर्छु- गोल्डन जुबली सम्ममा नम्बर कसले लिन्छ! अच्छा!

वरदान:- विश्व-कल्याणको भावनाद्वारा हरेक आत्माको सुरक्षाको योजना बनाउने सच्चा रहमदिल भव वर्तमान समयमा कति आत्माहरू स्वयंको अकल्याणको निमित्त स्वयं नै बनिरहेका छन्, उनीहरूको लागि रहमदिल बनेर कुनै योजना बनाऊ। कुनै पनि आत्माको पार्ट देखेर स्वयं हलचलमा नआऊ, बरु उनीहरूको सुरक्षाको साधन सोच, यस्तो होइन- यस्तो त भइ नै रहन्छ, पातहरूलाई त झर्नु नै छ। होइन। आएका विघ्नहरूलाई समाप्त गर। विश्व कल्याणकारी अथवा विघ्न विनाशकको जुन दर्जा छ, त्यस अनुसार संकल्प, वाणी र कर्ममा दयालु बनेर वायुमण्डललाई परिवर्तन गर्नेमा सहयोगी बन।

स्लोगन:- कर्मयोगी ऊ नै बन्न सक्छ, जसले बुद्धिमाथि अटेन्शन दिने पहरा दिन्छ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क: -

यदि कुनै पनि प्रकारको भारीपन अथवा बोझ छ भने आत्मिक एक्सरसाइज गर। अहिले भर्खरै कर्मयोगी अर्थात् साकारो स्वरूपधारी बनेर साकार सृष्टिको पार्ट बजाऊ, अहिले भर्खरै आकारी फेरि शता बनेर आकारी वतनवासी

अव्यक्त रूपको अनुभव गर, अहिले भर्खरै निराकारी बनेर मूलवतनवासीको अनुभव गर, यो एक्सरसाइजबाट हल्का हुनेछौ, भारीपन खतम हुनेछ।